

Nemzeti Feltámadásunk Ünnepe

"Nemzeti ünnepként látnám ezt a napot a naptárban"

Szilaj-beszélgetés Nirschné Henn Edith főszervezővel

- A hírek szerint Nirschné Henn Edith, a Magyarok Szövetsége ügyvivője volt a Nemzeti Feltámadásunk Ünnepe fő szervezője. Nem volt-e váratlan a nagy érdeklődés, mondhatni: a nagy siker?

- Az úgy kezdődött, hogy ültem az MSz központban egy megbeszélésen, az induló iskolánkról meg a közjogi küzdelmünkről beszélgettünk éppen. Ezen a beszélgetésen elhangzott Szántai Lajostól többek között az is, hogy a Szent Korona nélkül nem is értelmezhető a magyar történelem, a magyar jogrend, - amikor szokásomhoz híven elkalandozott a figyelmem. Lelki szemeim előtt cikázni kezdtek képek 12 éves koromból, amikor Erdélyben a román televízió

közvetítette a Szent Korona hazatérését, és mi otthon, feszült figyelemmel követtük az eseményt. Ez volt életem első találkozása a Szent Koronával, ami kristálytisztán megmaradt bennem. Jóval később, 2005-ben éppen jogi asszisztensnek tanultam már Budapesten, amikor az osztályunkkal szervezett módon ismerkedtünk belülről az ország házával. Akkor találkoztam másodszer, immár testközelben a Szent Koronával, és csak álltam előtte szótlánul, és potyogtak a könnyeim.

Közben folyt a megbeszélés, fél füllel érzékeltem azt is, majd váratlanul megjelent előttem a 33-as szám, majd az 1978, a 2011, és lassan tudatosodott bennem, hogy pontosan 33 esztendeje annak, amit gyermekfejjel átéltem és az is, hogy ez a szám krisztusi impulzust hordoz. Azonnal tudtam, hogy emellett egyszerűen nem lehet elmenni. Ez a nemzeti feltámadásunk történelmi súlyú lehetőségét hordozza magában. Attól a perctől kezdve nem volt egyetlen nyugodt pillanatom sem, egy lázas cselekvés vette kezdetét. Másnap felhívtam Benis Mikit, és mondtam, hogy ennek apropóján egy ünnepséget kellene szervezzünk. Az MSz-ben honos vidám választ kaptam: "Edith, megnyerted a feladatot, tiéd". Egy darabig közösen ötleteltünk, majd elkezdett megszületni bennem az egész. Korábban soha ilyen munkát nem végeztem, ez volt az első olyan rendezvény, amely az én kezem alatt született meg. Fogalmam sem volt, hogy hol kezdjem, s a nagy tanácsalanságomban eszembe jutott Jelenczki István, mint aki kitűnően ért az ilyen munkához, és felhívtam tanácsért. Elmeséltem neki is, hogy miről lenne szó, ő abszolút profizmussal sorolta, hogy mi minden kell egy ilyen ünnepség sikeres lebonyolításához, majd felhívta figyelmemet az igen szűk időkeretre is. Már éppen kezdtem kimenekülni az egészből, igyekeztem átadni neki, amikor egy sajnálatos és azóta már rendezett félreértésünk úgy ért véget, hogy végképp rám maradt a szervezés, rendezés, lebonyolítás. Mivel én egy küzdő típus vagyok, nekiláttam. A helyszínt szó szerint megálmodtam. Egyik reggel arra ébredtem, hogy hívjam fel Bethlen Farkast. Fel is hívtam, és amikor elmeséltem neki is, hogy miről lenne szó, és helyszínt keresek az ünnepséghez, Farkas szavamba vágva sorolta, hogy ő mit tud adni, és ha megfelelőnek gondolom, akkor ez a kérdés kipipálható. Azzal köszönt el, hogy "Róza, bearanyoztad a napomat". (Ő Rózának hív.) Ujjongtam az örömtől, mint egy gyermek, mert már túl voltam néhány lehetséges helyszín átgondolásán, valamennyit elképesztő összegért lehetett volna kibérelni, és hát pénzből volt a legkevesebb, konkrétan semmi. Lépésről lépésre születtek meg bennem a részletek. Amit így utólag tisztán látok, nos az, hogy az egész folyamat alatt isteni vezetés alatt álltam. Kezdve attól, hogy ezen a napon nem jelenhet meg a Szent Korona másolata, egészen odáig, hogy milyen ruhát öltsék magamra, mindent a Teremtő döntött el. Így aztán egy percre sem volt kétség bennem, hogy sokan leszünk.

- A Duna Tv és az Echo Tv viszonylag bő és teljesen tárgyilagos tudósításban számolt be az eseményről. Az előbbi veled is készített rövid interjút. Szerinted minek köszönhető a megtisztelő érdeklődés az említett csatornáknál?

- Nos, azt gondolom, hogy az emberek lelkében különös húrokat pendített meg az esemény híre, s mivel nem kifejezetten aktuálpolitikai dologról volt szó, hanem egy sokkal nagyobb ívű, mondhatni magasztos eseményről, így vállalható volt akkor is, ha éppen az MSz szervezi. Én nagyon hálás vagyok mindkét televíziónak, mert valóban az egész ünnepséget az eseményhez méltóan tudósították. Mindezen túl emberek hoznak mindenhol döntéseket, és meg vagyok róla győződve, hogy a döntéshozó emberek lelkében is megszólalt a Szent Korona, bennük is

felcsillant az oly régóta várt nemzeti feltámadásunk ígérete. Így van ez akkor is, ha az Echo televízió két nap múlva egyik esti adásában már ismét "démonizálta" a Magyarok Szövetségét. Nem baj. Azért nem baj, mert ebben az esetben is a műsorvezető adott hangot saját véleményének, s mint minden más ember ebben a gyönyörű hazában, ő is a feltámadás igen nehéz folyamatában van, mely folyamatban nem könnyű tisztán látni.

- Van-e tudomásod arról, hogy a sajtó többi része általában hogyan reagált?

- Az egész napot rögzítette pl. a Váci Tv, a Pomáz Tv, a Szövetség Tv és még sokan mások. Tele volt kamerákkal a színpad előtti tér. Szinte folyamatosan villogtak a fotósok vakui is. Szeretném is dokumentálni ezt a napot mind nyomtatott, mind mozgóképes kiadvánnyal, hogy unokáink is láthassák. Összességében úgy tűnik, hogy határozottan jó visszhangja van az eseménynek.

- Mindenesetre nagyon rövid idő alatt nagyon szép és tartalmas rendezvényt sikerült megszervezni. Mi minden kellett hozzá? S ki mindenkinek a segítségével?

- Elég nehezen rázódtam bele abba, hogy a "karmester" én vagyok, és tőlem várja minden segítőt, hogy pontosan mondjam meg, mit kívánok tőle. Farkas többször kellett figyelmeztessen erre, de bennem annyira nem rólam szólt az egész, annyira csak a feladatnak éltem a velem született maximalizmus terhével, hogy azt el sem tudom mondani. Talán ezért sikerült megvalósítani. Én persze nem vagyok elégedett, de ez már a saját bajom. Az idő tényleg nagyon rövid volt. Profik talán bele sem kezdtek volna ilyen szűk időkerettel. El kell mondanom, hogy a kezdeti nagy semmiben, az anyagi háttér nélküli, szinte lehetetlen mozgástérben majdnem csodaszerűen adódtak a megoldások még olyan kérdésekben is, amikhez dunsztom sincs. Ilyen volt például a technikai háttér kérdése. Egyik nap felhívott vitéz Szentiványi András, aki közölte velem, hogy hallotta a rendezvény hírét, kinyomozta a világhálón a telefonszámomat, és kijelentette, hogy a hangosítást ő szeretné megoldani, mi több, a filmek vetítéséhez is van megoldása. Mondtam neki, hogy rendben, de fizetni nem tudok érte, mert a rendezvényre egyetlen fillérem sincs, itt mindenki ingyen dolgozik, mire ő megnyugtatóan, hogy neki sem kell pénz, ő az ügy iránti tiszteletből jelentkezett. Vagy ugyanezt mondhatom el Bethlen Farkasról, akiben egy csodálatosan nagyszerű, önzetlen embert tisztelhetek, tőle rengeteg segítséget kaptam, s ami talán a legfontosabb, hogy egy állandó, bizakodó derűben. Vitéz dr. Bucsy Lászlóval egyeztettem a Történelmi Vitézi Rend bevonulását - őbenne egy kiváló humorú, őszinte, nyíltszívű embert ismerhettem meg. Woth Imrével való egyeztetésem során nagy gondot jelentett számomra az, hogy miként magyarázzam el, hogy a Szent Korona másolata a szokásostól eltérő módon most nem lehet jelen. Az zakatolt bennem, hogy ki vagyok én, hogy ilyen "szakmai" kérdésekben döntést hozzak? Hogyan tudjam kifejezni azt, amit a lelkemben érzek ezzel kapcsolatban? De Imre zseniálisan megoldotta a dolgot. Dadogásomból érzékelve a kínomat, felvázolt két lehetőséget, amiből választhattam. Koronamásolattal így, nélküle úgy, és én a "nélküle úgy" mellett dönthettem. De nagy segítség volt a solymári barantás csapat, a tagjai irányították az érkező vendégeket; a pomázi MSz-közösség, ők például székeket és egyéb kellékeket vittek a helyszínre. Vagy például Illés Erika, MSz-es társam Kerekegyházáról, aki külön felkérés nélkül összeszedte a rendezvény végén a szemetet, ahogy ez magyar emberhez illik. De Kovács János, a Nemzeti Hírháló főszerkesztője nélkül el sem tudtam volna képzelni ezt a munkát, mint ahogy szintén

szövetségbeli társaim, Mező Tamás, Antal Edit is az első szóra, azonnal ugrottak; Krausz Attila a lelket tartotta bennem egy-két jó szóval. És ne feledkezzek meg a férjemről sem, aki mindent félretéve vezette a család életét, hogy én dolgozni tudjak. S ez nem volt kis teljesítmény két kicsi gyermek mellett. Nagyon nehéz mindenkit felsorolni, aki ebben a csodálatos folyamatban cselekvően részt vett, de mindenkire igaz az önzetlen szeretet. Ebben az időszakban gyakorlatilag napi négy órát aludtam, a végén már azt is csak felületesen az egyre fokozódó feszültségben, izgalomban. Egész nap lógott a telefon a fülemben, vagy a számítógép előtt ültem, gyakran még enni is elfelejtettem. Közben leküzdöttem egy vírusos betegséget is, a szívem kezdett vacakolni, és skarlátos lett az egyik lányom. "Mi jöhet még?", tettem fel a kérdést, s az örök derűlátásom válaszolt: siker.

- A körülöttem állók egyikében felmerült, hogy mostantól egy-egy évben két nagy, állandó rendezvénye lehetne a Magyarok Szövetségének. Az egyik a nyári, a bösztörpusztai, a másik a téli, Nemzeti Feltámadásunk Ünnepe. Mit szólsz ehhez? Engem különben őseink nyári és téli szálláshelyére emlékeztet...

- Talán nem hangzik nagyképpően, ha azt mondom, hogy szívem szerint hivatalos, munkaszüneti nappal, nemzeti ünnepként látnám ezt a napot a naptárban, amikor minden magyar ember méltó módon együtt tiszteleghetne Őfelsége, a Szent Koronánk előtt.

- Végül is hogyan lehetett szusszal és lélekkel bírni ezt az óriási szervezési munkát?

- Hatalmas konoksággal és végtelen hittel. A Teremtő nélkül semmit sem sikerült volna megvalósítani. Talán azért hárult rám ez a szolgálat, mert minden lélegzetvételem Istennel együtt történt és történik.

- Ki döntötte el, kik legyenek a meghívottak?

- Én döntöttem mindenben itt a földi síkon, égi határozat alapján. Ez a munka egy fantasztikus fejlődési lehetőség is volt számomra, amit hálás szívvel köszönök a jó Istennek. Megmutatta, hogyan lehet lélekkel látni, és elég teret, lehetőséget teremtett a begyakorlására is.

- Szívesen vállalták-e a részvételt?

- Igen. Minden előadó első szóra vállalkozott. Ez is olyan jó érzés volt. Érezték az alkalom súlyát. Zavarba ejtő volt az a bizalom, amivel megtiszteltek, ahogyan elfogadták az elképzeléseimet, a kéréseimet. Mindannyiuk kiváló, hazáját mindenekfölött szerető, hitben élő, nagy köztisztelőben álló személy. Ők adták az egész ünnepség rangját, példát mutatva jelenlétükkel az egész magyar társadalomnak.

- A Szilaj Csikóban volt, ahol eltévesztettük a nevet. Hogyan született a "Nemzeti Feltámadásunk Ünnepe" elnevezés? Mit gondolsz, lesz-e, lehet-e ebből hagyomány? Országos ünnep?

- A lelkemben született. Kaptam is érte innen-onnan mindenféle megjegyzést, és ma már boldog vagyok, hogy álltam a sarat, és kitartottam mellette. Ebben fejezte ki a jó Isten ugyanis a

velünk szemben támasztott elvárását, hogy ébredjünk már végre fel több évtizedes bénultságunkból. Hogy lesz-e belőle országos ünnep? Fújjanak itt bármilyen szelek, ha a Teremtő is úgy akarja, akkor minden bizonnyal igen.

- A híradásokban a Magyarok Szövetsége hangsúlyosan szerepelt, de itt a színpad körül mintha hiányoztak volna a szokásos molinók. Volt ebben valamilyen megfontolás?

- Igen. A Magyar Szent Korona visszahelyezése legfőbb közjogi méltóságába nem csupán MSz-ügy, ez a magyar nemzet elemi érdeke, ha úgy tetszik, nemzeti túlélésünk záloga évezredes otthonunkban, itt, a Kárpát-medencében. Azt vallom, hogy a kevesebb néha több, és olyan embereket is vártam az ünnepségre, akik még esetleg nem értik a szövetség lényegét, szándékát. Nem gondolom, hogy mindenhol, minden helyzetben harsogni kellene a Magyarok Szövetségét, tolakodó módon. Ez a nap a Szent Koronáról szólt, így övé volt a főszerep, hisz Ő volt az ünnepelt.

- Újabb nagy feladat áll előtted: a "tudásközpont" megteremtése az MSz-központban. Hogyan áll ennek a szervezése?

- Ahhoz képest, hogy erre is milyen kevés időm maradt, egészen tűrhetően. A tervezett kezdést sikerült tartani. A jelentkezők számával is elégedett vagyok, és nagy izgalommal nézek elébe a kiválóbbnál kiválóbb előadásoknak.

- Meddig lehet győzni? Vannak segítőtársaid? Van még energia az egyébként is húzó emberekben?

- Már rég nem normális keretek között születnek eredmények a szövetségben. Kegyelmi állapotban vagyunk, és bukdácsolva, keservesen tapasztalva, folyamatosan tanulva araszolunk előre az úton. A jövőt szüljük elszántan, konokul, hittel. Isten kegyelme nélkül már sehol sem lennénk. Többször be akartam dobni a törülközőt, az elmúlt három év alatt többször ígértem meg magamnak, hogy abbahagyom, de sose tudtam megtenni. Valami mindig tovább tolt, és újabb vállalásra ösztönzött.

Varga Domokos György

www.szilajcsiko.hu